

“SOMNIS IGNOTS”

CAIXA DE BARCELONA. TARRAGONA, 1985.

Martí Rom. Joan Gart

Un dia em van dir: “Les millors escultures són les somiades”. El vaig conèixer (ja fa uns quants anys) una tarda d'estiu refrescada per una suau marinada; un assumpte de cinema havia fet que em trobés amb el seu germà a la casa vora el mar de Mont-roig. Des de lluny em va sorprendre un estrany i meravellós ocellot roig i groc que apareixia enmig dels verds (intens) dels pins i (apagat) d'una olivera; en apropar-m'hi, i com que la meua mirada cercava constantment aquell indret, el seu germà em va dir: “És una escultura del Francesc; és un mòbil, quan bufa el violent serè gira i es mou grinyolant”. Després vaig saber que es deia “Vent-roig”. Al final de la tarda el vam pujar a veure a dalt, a l'estudi; estava treballant i únicament vam parlar una estona, allò de “la pràctica artística”...

Temps després ens vam retrobar en alguna de les seves exposicions, intercanviàvem algunes frases, opinions a corre-cuita sobre aquells ferros vells units sorprenentment que adquirien presències humanes i animals.

Un migdia, mentre esperava l'Aurora davant d'una botiga d'electrodomèstics, la mirada (primer perduda) se'm va quedar fixada en unes imatges que s'emetien en un últim model de televisió en colors: un cap de brau mig “real” mig inquietantment desfigurat, un cos humà on enlloc de cap hi havia unes tenalles, una infantil i torbadora cara,... després va sortir un locutor. Vaig recordar algun film d'en Truffaut, l'acció era fora del camp sonor de l'espectador, i aquest sols podia mirar. Em va passar per cap acostar l'orella al vidre esperant captar alguna paraula sobre aquells “monstres”. Estava en aquest instant etern de la indecisió, encara embadalit, quan vaig sentir un “hola” i la mà de l'Aurora sobre l'espatlla. Em vaig quedar sense saber de qui eren aquelles escultures.

Aquells monstres fantàstics els vaig retrobar penjats en un suro d'una paret a casa del germà d'en Francesc. Li vaig explicar la meua “aventura” televisiva i em va aclarir que deuria ésser un reportatge de l'exposició a Girona que van fer pel circuit català. Retornant a casa vaig recordar aquella frase que el seu germà em va dir un dia (que, per cert, no aconsegueixo situar quan i on).

Ara, sovint, les escultures d'en Martí Rom s'endinsen tendrament i violentament en els meus somnis habitables.

ADDENDA

He rellegit aquest tex i sento una estranya sensació, un camí celeste em duu a aquella frase final del film de John Ford “L'home que matà Liberty Valance” “A l'Oest, quan la llegenda és més bella que la veritat imprimim la llegenda”.